

Nr 505.

Av herr **Johansson** i Mysinge, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 79, med förslag till förordning om konjunkturskatt för år 1952 m. m.

I propositionen nr 79 har Kungl. Maj:t framlagt förslag till förordning om konjunkturskatt m. m. för år 1952. Avsikten med detta förslag är att beskatta de merinkomster, som uppstått å förvärvskällorna rörelse och skogsbruk på grund av konjunkturerna. I fråga om skogsbruket skall skattskyldighet enligt propositionen åläggas även s. k. besparingsskogar, häradssällmänningar och andra likartade samfälligheter, som förvaltas självständigt för delägarnas gemensamma räkning.

Flera remissinstanser ha ansett, att dessa samfälligheter borde undantagas från skattskyldighet. De framhålla, att om den fördelade inkomsten av skogsbruket beskattats hos delägarna i stället för hos kollektivet torde icke i något fall skatt för inkomstökning komma att utgå enligt grunderna i det förslag, som ligger till grund för propositionen. Under sådana förhållanden vore det icke skäligt att uttaga skatt av allmänningen på den samlade inkomsten. I sista hand drabbas nämligen delägarna av en sådan utgift. Departementschefen betonar att avkastningen från dessa skogssamfälligheter i huvudsak användes för allmännyttiga ändamål och att denna omständighet kan motivera en skattelättnad. Han anser emellertid att det icke skulle vara praktiskt möjligt att genomföra befrielse från skatt för allmänningarna utan föreslår i stället en sänkning av skatteprocenten för dem.

Delägare i häradssällmänningar eller likartade samfälligheter torde i regel årligen erhålla vissa kvantiteter virke eller ved från dessa skogar för eget husbehov. T. ex. i en häradssällmänning i Östergötland erhålla delägarna årligen 18 kbm per hemman. Värdet av dessa till delägarna utgående skogsprodukter kommer enligt den framlagda förordningen till konjunkturskatt att inräknas i den beräknade merinkomsten, och skattskyldighet för detta ålägges därigenom kollektivet. Någon merinkomst i verklig mening kan det ju i dessa fall inte vara fråga om; det gemensamma kollektivet har icke ökat sina inkomster därigenom. Tvärtom torde allmänningarna kanske bli tvungna att avverka skog för att erhålla inkomster för täckning av konjunkturskatteutgifterna. Vissa skäl kunna anföras för att besparingsskogarna undantas från skyldighet att erlægga konjunkturskatt, men om detta av praktiska skäl icke låter sig göra, vore det skäligt att den beräknade merinkomsten för deras del minskades med värdet av de skogsuttag, som utgått till delägarna in natura. Det finns desto större

skäl för detta som många delägare i allmänningsskogarna icke själva äga skog. Det kan då icke anses riktigt att allmänningsskogarna skola belastas med konjunkturskatt för att dessa delägare skola med hjälp av uttagen från den gemensamma skogen kunna fylla sitt eget behov av virke eller ved.

Med anledning av vad som sålunda anförts får jag hemställa,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 79 måtte besluta att värdet av skogsprodukter, som för eget behov uttagits av delägare i för gemensamt behov avsatta s. k. besparingsskogar, häradsallmänningar och andra likartade samfälligheter, måtte undantagas från taxeringen till konjunkturskatt.

Stockholm den 18 mars 1952.

Ivar Johansson,
Mysinge.
